

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2920/2024
28.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Станић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације са седиштем у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 376/2024 од 09.05.2024. године, у седници већа одржаној 28.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 376/2024 од 09.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П1 212/23 од 04.12.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због изгубљене добити за период од 31.12.2020. године исплати 1.128.672,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2020. године до исплате, те да тужиоцу на име накнаде за будућу штету коју ће тужилац трпети због губитка зараде немогућности напредовања и даљег развијања, те трајно повећаних потреба за период после 01.01.2021. године, поред месечне ренте у износу од 23.547,37 динара досуђене пресудом Основног суда у Старој Пазови П1 27/21 од 24.11.2022. године, плаћа месечну ренту у износу од још 9.949,95 динара месечно, све укупно 33.497,32 динара месечно, до 05. у месецу за текући месец почев од 01.01.2021. године па све док за то постоје законски услови; ставом другим изреке, обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 794.789,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 376/2024 од 09.05.2024. године, ставом првим изреке, жалба тужене је усвојена, па је пресуда Основног суда у Старој Пазови П1 212/23 од 04.12.2023. године преиначена тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете због изгубљене добити за период до 31.12.2020. године исплати

износ од 1.128.672,00 динара са законском затезном каматом од 31.12.2020. године до исплате, те да тужиоцу на име накнаде будуће штете због губитка зараде немогућности напредовања и даљег развијања, те трајно повећаних потреба за период после 01.01.2021. године поред месечне ренте у износу од 23.547,37 динара досуђене пресудом Основног суда у Старој Пазови П1 27/21 од 24.11.2022. године, плаћа месечну ренту у износу од још 9.949,95 динара месечно, односно све укупно 33.497,32 динара месечно, до 05. у месецу за текући месец почев од 01.01.2021. године па све док за то постоје законски услови, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 653.000,96 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате; ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 33.750,000 динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 408. и члана 441. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Другостепени суд није пропустио да примени, нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 26.12.2018. године претрпео тешку телесну повреду на раду у виду прелома Л1 пршљена кичменог стуба. Решењем РФ ПИО од 18.06.2020. године тужиоцу је утврђен потпуни губитак радне способности као последица наведене повреде почев од 11.07.2019. године, а решењем тужене од 04.09.2020. године утврђен је престанак радног односа тужиоцу почев од 14.07.2020. године због губитка радне способности. Пресудом првостепеног суда П1 27/21 која је делимично потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 573/2023 од 15.06.2023. године правноснажно је одлучено о тужбеном захтеву тужиоца за накнаду нематеријалне и материјалне штете и то на име разлике између исплаћене накнаде плате за време привремене спречености за рад (боловања) и плате коју би тужилац остварио да је радио до 16.07.2020. године, на име разлике између исплаћене пензије и висине плате коју би тужилац остварио да је радио код тужене до 31.12.2020. године, на име трошкова лечења, набавке лекова, специјалистичких прегледа и спровођења физикалне терапије, на име накнаде за будућу штету коју ће тужилац трпети у виду губитка плате и немогућности напредовања и даљег развијања, те трајно повећаних потреба, обавезана је тужена да тужиоцу плаћа месечну ренту до 05. у месецу за текући месец почев од 01.01.2021. године па све док за то постоје законски услови и на име накнаде нематеријалне штете и то за претрпљене физичке болове, за претрпљени страх и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности. Наведеним пресудама правноснажно је одлучено о основу одговорности тужене за настану штету тужиоца, као и да на страни тужиоца нема доприноса настанку штете. Тужилац је пре заснивања радног односа код тужене и за све време радног односа обављао електроинсталатерске послове и на тај начин додатно привређивао, па је 29.03.2013.

године основано предузетничку радњу АА ПР Електроуслуге АА ЕЛЕКТРО преко које је у периоду мај – октобар 2013. године прометовао по основу пружених услуга 200.500,00 динара или просечно 40.100,00 динара месечно додатних прихода, не рачунајући приходе од физичких лица за извршене услуге у готовом новцу без евиденције преко пословног рачуна. На предлог Синдиката 21.10.2013. године привремено је прекинуо обављање предузетничке делатности због дилеме да ли припадник МУП-а може да обавља регистровану привредну делатност, али је наставио у слободно време да остварује електроинсталатерске услуге према физичким лицима и остварује додатне приходе. У периоду од 26.12.2018. до 31.12.2020. године (дана вештачења) тужилац није био у могућности да обавља наведене услуге физичким лицима и остварује додатне приходе, због чега је по оцени првостепеног суда претрпео материјалну штету у износу од 1.128.672,00 динара утврђену вештачењем, а вештачењем је утврђена и будућа штета због немогућности додатног рада у периоду од 01.01.2021. до 15.07.2034. године (када би по редовном току отишао у пензију) у ком периоду би остваривао месечно минимално 200 евра, укупно 5.079.024,00 динара, због чега трпи и будућу штету у месечном износу од 9.949,95 динара.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан, па је исти усвојио са позивом на одредбе члана 185, 186, 188, 189. – 192. ЗОО.

Другостепени суд је побијаном пресудом преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован, ценећи да је првостепени суд одлучио на основу погрешне примене материјалног права.

По оцени Врховног суда другостепени суд је преиначујући првостепену пресуду правилно применио материјално право.

Одредбом члана 189. ЗОО прописано је да оштећеник има право како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи (став 1.); висина накнаде штете одређује се према ценама у време доношења судске одлуке, изузев случаја кад закон наређује што друго (став 2.); при оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем (став 3.).

Одредбом члана 190. ЗОО прописано је да ће суд, узимајући у обзир и околности које су наступиле после проузроковања штете досудити накнаду у износу који је потребан да се оштећеникова материјална ситуација доведе у оно стање у коме би се налазила да није било штетне радње или пропуштања.

Одредбом члана 195. став 2. ЗОО прописано је да ако повређени због потпуне или делимичне неспособности за рад губи зараду или су му потребе трајно повећане или су могућности његовог даљег развијања и напредовања уништене и смањене, одговорно лице дужно је плаћати повређеном одређену новчану ренту као накнаду за ту штету.

Врховни суд прихвата правни став и закључак другостепеног суда да тужилац није доказао да је за њега, због губитка радне способности наступила материјална штета из наведених законских одредби у висини, односно износима који су тужицу

досуђени првостепеном пресудом, јер није доказао како, на који начин и у ком обиму је тужилац ван радног времена, остваривао приходе по основу додатне делатности, након што је затворио своју предузетничку радњу. Исказима саслушаних сведока потврђена је чињеница да је тужилац обављао наведене послове након радног времена и то само за физичка лица и након затварања предузетничке радње, али се исти нису изјашњавали о висини тих прихода. Не може се прихватити ни висина додатних прихода тужиоца утврђена на основу налаза и мишљења вештака, зато што је према налазу вештака висина тражене штете утврђена према оствареним месечним приходима које је тужилац остваривао док је имао предузетничку радњу, а не по основу прихода које је остварио након затварања предузетничке радње, а пре повређивања. Због наведеног тужбени захтев тужиоца није основан, јер тужилац није доказао висину месечних прихода на име додатних послова за које тврди да их је обављао, па је другостепени суд правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован, а за своју одлуку дао је јасне и довољне разлоге које прихвата и овај суд.

Из изнетих разлога неосновани суд ревизијски наводи тужиоца да је другостепени суд одлучио погрешном применом материјалног права и исти нису од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде, због чега је Врховни суд ревизију тужиоца одбио као неосновану и одлучио као у изреци применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**